

Předchozí rozhodnutí o pokutě nemá povahu předběžné otázky, řekl Nejvyšší správní soud

Irena Lišková, partner

+420 731 657 455

lisikova@randls.com

www.randls.com

a

Radka Čihulková, právní asistent

Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti stěžovatelky ve věci posouzení povahy rozhodnutí o pokutě dle ustanovení § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, neboť dospěl k závěru, že v projednávané věci nebylo vydáno rozhodnutí ve smyslu § 57 odst. 1 písm. a) či b) s. ř. s., kterým by byly správní orgány následně vázány.

Ve zmíněné věci nejprve rozhodoval Specializovaný finanční úřad, který dospěl k závěru, že žalobkyně porušila § 4 odst. 1 zákona o loteriích, neboť provozovala nebo organizovala loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím technických zařízení označených jako „VĚDOMOSTNÍ SOUTĚŽ“ nebo „KVÍZ“ bez platného povolení, a uložil ji povinnost uhradit výnos ve výši 1 123 467 Kč. Dané rozhodnutí následně potvrdilo také Odvolací finanční ředitelství (dále jako „žalovaný“).

Stěžovatelka následně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl. Připomenul, že předmětem řízení bylo rozhodnutí o povinnosti uhradit výnos z provozování loterie nebo jiné obdobné hry. Daňové orgány proto byly povinny hodnotit pouze to, zda byl řádně zjištěn provozovatel, který provozoval nebo organizoval loterie nebo jiné obdobné hry bez povolení, a výši výnosu z daných loterijních her. Jelikož stěžovatelka správnost výše výnosu nenamítala a soud tuto otázku proto nezkoumal, zabýval se soud pouze tím, zda stěžovatelka byla organizátorkou nebo provozovatelkou loterie nebo jiné obdobné hry provozované bez povolení. Tato otázka byla předmětem řízení o uložení pokuty, ve kterém správce daně vydal rozhodnutí, kterým byla stěžovatelce

podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích uložena pokuta ve výši 35 000 Kč. Krajský soud konstatoval, že není oprávněn přezkoumávat rozhodnutí, kterým byla žalobkyni uložena pokuta za správní delikt, byl povinen z něj vycházet, a nemohl se proto zabývat námitkami žalobkyně, které zpochybňovaly skutečnost, zda byla žalobkyně provozovatelkou nebo organizátorkou loterií nebo jiných obdobných her. Smyslem úpravy povinnosti odvést výnos dle krajského soudu není opětovně přezkoumávat pravomocné rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt, ale odvést finanční prostředky do státního rozpočtu v tom rozsahu, ve kterém byly získány protiprávní činnostmi.

Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, přičemž Nejvyšší správní soud v rámci řízení řešil zejména námitku závaznosti přecházejícího rozhodnutí o pokutě. Dospěl přitom k závěru, že **v projednávané věci nebylo vydáno rozhodnutí ve smyslu § 57 odst. 1 písm. a) či b) s. ř., kterým by byly správní orgány následně vázány. Žádné řízení, které by vedlo k vydání rozhodnutí o předběžné otázce vztahující se k § 48 zákona o loteriích, právní úprava nezná. Z právní úpravy neplyne ani to, že by se rozhodnutí podle § 48 odst. 1 písm. c) a podle § 48 odst. 7 zákona o loteriích jakkoliv podmiňovala, a není dána ani jejich časová či jiná souslednost. Správní orgány i krajský soud byly proto povinny posoudit samostatně otázku, zda v projednávané věci byla či nebyla provozována loterie či jiná podobná hra bez povolení, které by bylo oprávněno vydat Ministerstvo financí. Jelikož se tak nestalo, Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému věc vrátil k dalšímu řízení.**